R I C H A R D H E R M E L I N föddes år 1862 på Åsby gård strax intill Eskilstuna, dit Hermelinska Släktföreningen 1947 lagt sitt möte. Detta skulle ha glatt honom, ty han glömde aldrig, att han var född i Södermanland. Och det var ju helt naturligt, att han enligt tidens sed, sökte sig in vid sin hembyggds regemente, Kungl. Södermanlands. Många minnen hade han att berätta från regementsmötena på Malma Hed, där sörmlänningarna hade sin övningsplats. Alla officerarna voro praktiskt taget från de sörmländska godsen och herresätena och många kommo med spann och betjänt åkande till mötet. Och då det var få officerskårer såsom "sörmlänningarna", som i fråga om exklusivitet kunde jämställas med gardesregementena, kallades det också "bondgardet", ett öknamn, som för dem blev ett hedersnamn. Men tjänsten vid ett indelt regemente gav icke en man sitt levebröd, utan var han vid sidan därav också jordbrukare som förvaltare på det Leijonhufvudska Hagbyberga.

Denna dubbeltjänst hade dock inga framtidsutsikter, varför den dugande truppofficeren sökte sig in vid indenturkåren, vilket gav arbete året runt. Här kom hans praktiska och organisatoriska egenskaper till sin rätt, och åtnjöt han generalintendentens stora förtroende i hans nyskapande verksamhet inom det svenska försvaret: den gamla indelta armén skulle ombildas till en modern värnpliktsarmé. Som intendent förde honom ödet till det nuvarande Hallands regemente. Här träffade Richard Hermelin Lotten Brummer från Fröllinge, som år 1899 blev hans maka, varefter det nygifta paret bosatte sig i Jönköping, där Smålands artilleriregemente sattes upp. Hans svärfader, Kammarherre Brummer, hade velat att mågen skulle övertaga skötseln av Fröllinge, men ville denne icke lämna Kronans säkra kaka.

År 1901 dog Kammarherre Brummer och de unga fingo taga vid på Fröllinge. Och åter kom Richard Hermelin till modernäringen. Och de halländska jordbrukarna fingo en man de kunde lita på. Full av initiativ och arbetsförmåga mottog han det ena uppdraget efter det andra, och epoken fick sin höjdpunkt, då han år 1921 valdes till hushållningssällskapets ordförande, en post som brukar förbehållas landshövdingen.

En så verksam man fick även ge sig politiken i våld, och år 1913 blev Richard Hermelin invald i Riksdagens första kammare, som han tillhörde en följd av år och år 1920 blev ledamot i dess andra kammare.

Under åren 1901-1934 var Richard Hermelin en strängt upptagen man i gårdens, socknens, länets och rikets tjänst. Hur kunde han, hur orkade han, kan man fråga sig. Jo, han hade sin Lotten. "Jag är nöjd med Lotten min", brukade han travestera det gamla talesättet. Osökt kommer man att tänka på stormaktstidens svenskar borta i allmän tjänst, medan den myndiga husfrun satt hemma på gården och höll trådarna i sin hand. Så var det också på Fröllinge. Och det erkände också Richard Hermelin full av tacksamhet och kärlek.

Så har jag försökt teckna Richard Hermelins yttre levnadslopp. Det var lätt, och kan fullständigas i biografiska verk. Men hur var han som människa? Den bilden kanske är svårare att återge? Nej den är lättare, ty hans yttre levnadslopp växlade, men hans inre egenskaper växlade icke.

Vad som främst dominerade hos Richard Hermelin var hans rättrådighet och varma hjärta.

Rättrådig var Richard Hermelin, och man skulle inte ens kunna tänka sig, att han gjorde något av egoistiska eller partipolitiska skäl. Ja, man kan säga, att den vilja till det rätta, som var honom medfödd fick honom att tjäna det allmänna. Den medgav honom icke, att stå vid sidan av och kritisera, utan den tvingade honom till verksam handling. Lika levande som hans rättskänsla var, lika främmande var honom popularitetsjakt och köpslående. Omutlighet blev ledtråden i hans livs gärningar.

Det enda, som kunde få honom att någon liten smula rucka på den osynliga gränsen mellan rätt och orätt, var hans varma hjärta, som ibland kunde spela honom små spratt. Han hade svårt att säga nej. Men en god gärning är för en människa en god vägkost på den långa resan.

Skämtsam och glad, ej rädd att ge svar på tal, ironisk om så erfordrades, frikostig och gästfri med enkla, ja gammaldags levnadsvanor, älskade han ordning, reda och puts omkring sig. Och han var i sitt esse, då han fick charmera med sin eleganta sirlighet från l´ancien regime. Trots han kände sig som patriot och ädling, hade han i ordets vackraste bemärkelse ett demokratiskt sinnelag. Därav hans goda handlag med folk ur alla samhällsklasser. All slags herrefolksmentalitet var honom främmande. Han såg i alla en medmänniska, den ene ej förmer än den andre. Därför tyckte alla att "Gamle Baron" var snäll, och själv tyckte han, att alla människor varit snälla mot honom. Detta skänkte honom värme och frid på hans ålders höst, tills han fick sluta sina dagar, Juldagen 1946.

Sådan var Richard Hermelin. Frid över hans ljusa minne.